

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Πέμπτην, 14ην/27ην Σεπτεμβρίου 2018, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτὴ τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην τὸ Πατριαρχεῖον ἐτέλεσε τὴν μνήμην τοῦ γεγονότος τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μετὰ τὴν εὕρεσιν αὐτοῦ ὀπισθεν τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων Μακαρίου καὶ τῆς ἁγίας Ἑλένης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τὸ 336μ.Χ.

Διὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐτελέσθη:

Α) Ἀφ' ἐσπέρας Ἑσπερινός μετὰ προϋπαντήσεως καὶ θυμιάματος εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀποκαθήλωσιν, προσκυνήσεως εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, προσκυνήσεως εἰς τὸν Γολγοθᾶν, θυμιάματος ἀνά τὰ προσκυνήματα, Ἀνοιξανταρίων, Μεγάλης Εἰσόδου καὶ Ἀρτοκλασίας.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν τοῦ Ἑσπερινοῦ ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τὴν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα.

Β) Θεία Λειτουργία ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτῶν Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Καττάρων κ. Μακαρίου, Ἀνθηδῶνος κ. Νεκταρίου καὶ Πέλλης κ. Φιλουμένου, καὶ τῶν παρεπιδημούντων ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου κ. Παντελεήμονος, Μαρωνείας κ. Νικηφόρου καὶ Νέας Ἰωνίας κ. Γαβριήλ, τοῦ παρεπιδημούντος ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικολάεβ καὶ Ὁζάκωβ Πιτιρίμ, τῶν παρεπιδημούντων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας Ἐπισκόπου Καναδᾶ κ. Εἰρηναίου καὶ Ἐπισκόπου Πακράτς καὶ Σλαβονίας Ἰωάννου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Ἱεροδιακόνων καὶ τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καὶ ἐκλεκτῆς χορωδίας ἐξ Ἑλλάδος καὶ μετέχοντος ἐν χαρᾷ καὶ κατανύξει πλήθους προσκυνητῶν.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θ. Λειτουργίας ἤρχισεν ἡ λιτανεὶα ἀπὸ τοῦ Καθολικοῦ, φθάσασα διὰ τῆς Ἀποκαθήλωσης εἰς τὸ Σπήλαιον τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, μετὰ θυμιάματος τῶν διακόνων εἰς τὸ Ἱερόν Βῆμα τῶν Ἀρμενίων καὶ ἐγένετο ἡ ὕψωσις εἰς τὸν τόπον τῆς Εὐρέσεως. Ἀκολουθῶς ἡ λιτανεὶα περιήχθη τρεῖς τὸν Πανάγιον Τάφον καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ἔνθα ἐγένετο καὶ πάλιν ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπὸ τῆς Ἁγίας Τραπέζης τοῦ Γολγοθᾶ πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

Τέλος, ἔλαβε χώραν ἡ κάθοδος εἰς τὸ Καθολικόν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἄνοδος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ ἐλληνιστί:

“Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος διὰ σταυροῦ κατήργηται σήμερον· τῆς γάρ προμήτορος ἡ παγγενῆς κατάρα διαλέλνται τό βλαστῶ τῆς ἀγνῆς θεομήτορος, ἦν πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν, ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Χρῆστε Σοφιανόπουλε,

Σεβαστοὶ ἅγιοι πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν εἰς τόν Ἅγιον Τριαδικόν Θεόν, τόν ἀξιόσαντα ἡμᾶς νά τελέσωμεν ἐν Εὐχαριστιακῇ Συνάξει καί μετὰ Παρρησίας τήν Ἁγίαν καί πανῦμνητον ἑορτήν τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ τῆς εὐρέσεως ἀλλά καί τίς ὑψώσεως αὐτοῦ, δηλονότι ἐν τῷ κρανίου τόπῳ τῷ Γολγοθᾶ. Ὁ τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ Σταυρός ἀποτελεῖ σημεῖον ἐν ἡμῖν μέγα κατὰ τόν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας. «Πᾶσα οὖν πρᾶξις καί θαυματουργία Χριστοῦ μεγίστη καί θεία καί θαυμαστή, ἀλλά πάντων ἐστὶ θαυμαστότερον, ὁ τίμιος Αὐτοῦ Σταυρός. Δι’ οὐδενός γάρ ἑτέρου ὁ θάνατος κατήργηται, ἡ τοῦ προπάτορος ἀμαρτία λένται, ὁ Ἄιδης ἐσκύλευται, ἡ Ἀνάστασις δεδῶρηται... εἰ μή διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τόν ἅγιον Ἰωάννην τό Δαμασκηνόν.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ τίμιος Σταυρός εἶναι τό μέσον διὰ τοῦ ὁποίου προσκυνοῦμεν τόν Θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν, ὁ Ὅποιος παρέδωκεν ἑαυτόν ὑπέρ ἡμῶν προσφοράν καί θυσίαν τῷ Θεῷ, «ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀνομίας καί καθαρίσῃ ἑαυτῷ λαόν περιούσιον» (Τίτ. 2,14), κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος.

Ὁ περιούσιος δέ λαός δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τό ἔθνος τό ἅγιον, δηλαδή τά πιστά μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τουτέστιν τῆς ἐκκλησίας, «τοῦ ἐκ σκότους ἡμᾶς καλέσαντος εἰς τό θαυμαστόν αὐτοῦ φῶς» κατὰ τόν Ἀπόστολον Πέτρον.

«Τό θαυμαστόν τοῦτο φῶς ἐφάνέρωσεν εἰς ἡμᾶς ὁ τίμιος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ Σταυρός, διό καί ὁ Χριστός παραγγέλλει ἡμῖν λέγων: “περιπατεῖτε ἕως τό φῶς ἔχετε, ἵνα μή σκοτία ἡμᾶς καταλάβῃ· ἕως τό φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τό φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτός γένησθε”, (Ἰωάν. 12,35/36).

Τό Κυριακόν τοῦτο παράγγελμα εἶναι τόσον ἐπίκαιρον εἰς τήν σύγχρονον πραγματικότητα, ὅσον ποτέ ἄλλοτε καί τοῦτο διότι τό ὑπό τῶν κοσμικῶν δυνάμεων καλλιεργούμενον καί προωθούμενον ἀγνωστικιστικόν καί ἄθεον φρόνημα ἢ δόγμα ἂν θέλετε, ἐξομοιάζει τόν ἄνθρωπον, «τόν ἐν τιμῇ ὄντα τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις», (ψαλμ.48,13), κατὰ τόν ψαλμωδόν.

«Ὁ λόγος γάρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μέν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ τοῖς δέ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ» (Α΄ Κορ. 1,18). Τό περί Σταυροῦ κήρυγμα εἰς ἐκείνους πού βαδίζουν τόν δρόμον τῆς ἀπωλείας φαίνεται μωρία καί ἀνοησία. Εἰς ἡμᾶς ὅμως πού εἴμεθα εἰς τόν δρόμον τῆς σωτηρίας εἶναι δύναμις Θεοῦ, πού σώζει, λέγει ὁ μέγας Παῦλος.

Ἡ σώζουσα δύναμις τοῦ Σταυροῦ, δηλαδή ἡ θεία δύναμις τοῦ βλαστοῦ τοῦ υἱοῦ καί Θεοῦ τῆς ἀγνῆς τῆς θεομήτορος τῆς Παναγίας εἶναι τό ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου. Διὰ τοῦτο καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, ἱκετευτικῶς καί προσευχητικῶς

βοήσωμεν καί μετά τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Σῶσον ἡμᾶς Σταυρέ τῇ δυνάμει σου· ἀγίασον ἡμᾶς τῇ λαμπρότητί σου, Τίμιε Σταυρέ, καί κραταίωσον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου· ὅτι φῶς ἡμῖν δεδώρησαι καί σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί εἰρήνην τῷ κόσμῳ καί τῇ περιοχῇ ἡμῶν. Ἀμήν. Ἔτη πολλά”.

καί ἐδέχθη τά σέβη τῶν ἱερέων καί τῶν προσκυνητῶν, προσφωνήσαντος ὡσαύτως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ξάνθης κ. Παντελεήμονος, εὐχαριστοῦντος τόν θεόν καί τόν Μακαριώτατον διά τήν συμμετοχήν αὐτοῦ εἰς τήν ἑορτήν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας